

luồng mắt ướt ướt của nàng xoắn lấy Tôkarin một cách chân thành và tha thiết. Mạch máu căng thẳng, hần định nói vào mặt Lê Ái :

— Tôi chỉ cần anh đi khuất mắt, và nhường Kiều Diễm cho tôi. Nếu không, bắt buộc tôi phải giết anh.

Nàng lại mỉm cười với hần. Cái cười dịu dàng và dằm thắm. Cái cười bí mật khác thường. Khuôn mặt và nụ cười la lùng của nàng bắt Tôkarin liên tưởng đến bức họa nổi tiếng nhất thế giới được hàng trăm triệu người chiêm ngưỡng (1). Kiều Diễm hao hao giống người đàn bà trong tranh, giống nhất là nụ cười phảng phất, và kín đáo, tuy nhiên, nang trẻ hơn nhiều.

Máu sôi trong huyết quản, Tôkarin muốn vỗ lấy nàng, ngoạm một miếng vào miệng. Song hần cố dẫn lòng. Dầu sao hần là thiếu tá R.U, hần có thể chiếm đoạt người đẹp bằng mưu mô xảo quyệt. H n bèn vỗ vai Lê Ái, giọng thân mật :

— Anh vừa giúp một việc quan trọng. Tôi cần gặp anh luôn, tuy nhiên...

Tôkarin cố tình bỏ lửng câu nói. Vô tình Lê Ái mắc mưu :

— Tôi hiểu rồi. Vấn đề chính là làm cách nào bảo vệ an toàn.

(1) Đó là bức họa La Joconde của Léonard de Vinci (1452 - 1519) hiện trưng bày tại bảo tàng viện Louvres, Pháp quốc. Bức họa này vẽ một thiếu phụ đẹp cười mỉm. Trong II tuần lễ triển lãm tại Hoa kỳ, bức họa này được các chuyên viên trị giá trên 100 triệu mỹ kim, nghĩa là 17 tỉ bạc Việt nam. Năm 1517, vua François đệ nhất của Pháp đã phải mua bằng giá tiền tương đương 300.000 đô la.

— Đúng. Tôi đích thân đến nhà anh rất nguy hiểm. Ngược lại, anh tới chỗ tôi cũng bất tiện. Vì chúng ta đều là nhân vật quan trọng...

Trong thâm tâm, Tôkarin coi Lê Ái không bằng muỗi tép. Chẳng qua hần tăng bậc đề xô Lê Ái vào tròng. Quả nhiên Lê Ái bị sa bẫy dễ dàng. Sau một phút nghĩ ngợi, Lê Ái nói :

— Nếu anh ưng thuận, tôi đề nghị dùng Kiều Diễm làm liên lạc giữa hai ta. Nàng là vị hôn thê của tôi nên lại nhà tôi là chuyện thường. Về phần anh, tiếp xúc với Kiều Diễm cũng dễ. Nàng bán hàng tại quán Long Thành xẽ bin đình tôi ở. Quán này chuyên bán dụng cụ nhiếp ảnh, khách khứa rộn rịp suốt ngày.

Tôkarin mừng rơn. Giá phải giảm thọ 10 năm đề được săn đón người đẹp, hần cũng ký hai tay, phương chi nàng được đặt trên khay vàng, dâng mời tận miệng. Nhờ tiền bạc và bộ mã khôi ngô, hần sẽ chinh phục được nàng. Song hần xoa cằm, giả vờ nghĩ ngợi. Hần sợ thái độ vồn vã sẽ làm Lê Ái ngờ vực.

Kiều Diễm xen vào :

— Chỉ lo đại tá chê tôi không đủ khả năng. Chứ làm liên lạc, hoặc làm việc khó hơn, tôi cũng sẵn sàng.

Lê Ái khẩn khoản :

— Tôi xin bảo lãnh cho nàng.

Chỉ chờ có thế, Tôkarin nói :

— Nề anh, ời bằng lòng. Từ nay, hẽ có việc cần, tôi sẽ tới quán Long Thành.

Lê Ái lái xe qua những con đường vắng ngắt. Đến khi biết chắc không bị theo, hần hỏi Tôkarin :

— Anh xuống đâu ?

Tôkarin nhún vai :

— Gần chợ Bến Thành.

Tiếng động cơ nổ ròn. Tôkarin sát đùi vào người Kiều Diễm. Làn da mát rượi của nàng làm hắn tê mê. Đột ngột, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, hơi thở ròn rập. Trong cơn say sưa, hắn định ôm ghì lấy nàng. May thay Lê Ai cất tiếng :

— À, tôi còn quên chi tiết này nữa. Hiện giờ anh ở đâu ?

Tôkarin đáp :

— Tôi không có địa chỉ nhất định.

— Nếu xảy ra chuyện quan trọng, tôi báo tin cho anh bằng cách nào ?

— Khỏi lo. Tôi sẽ cho anh biết sau.

Xe hơi ngừng lại. Tôkarin nắm chặt bàn tay mềm mại của Kiều Diễm. Nàng khẽ yên, không rút ra, miệng cười duyên dáng và xuống xã. Tôkarin rệu nước miếng. Còn lại một mình trên con đường lấp lánh ánh điện, hắn bàng hoàng như vừa đánh mất cái gì quý giá.

Như cái máy, hắn vẫy tắc xi. Giọng lạnh lùng, hắn nói :

— Tân sơn nhất.

Qua trạm xăng Can-têch, hắn đậu xe, đoạn bách bộ lại nhà Rôdin. Vượt qua ngôi nhà quen thuộc, hắn không ngạc nhiên khi thấy đèn sáng. Theo lời hẹn, Rôdin mở đèn ngoài hành lang đợi hắn. Hắn đã dặn nàng chu đáo : để đèn ngoài hành lang có nghĩa là nàng ở nhà, tuy nhiên, nếu nàng có khách, nàng phải vặn đèn trong phòng ngủ. Phòng ngủ bên trái tối đen. Nghĩa là nàng ở nhà

một mình.

Tuy vậy, Tôkarin chưa yên tâm. Bác sĩ U-Myen vừa bị mưu sát gần sân bay, nếu Phần gián Sài gòn biết Rôdin là người yêu của U Myen, họ phải canh phòng nhà nàng. Song nàng đã nói rõ : sự liên lạc giữa nàng và nhà khoa học Miến điện được giữ kín, còn kín hơn bí mật quốc phòng. Nàng tin là nhà chức trách Sài gòn không biết.

Tôi đầu đường, Tôkarin lộn lại. Con đường vắng tanh. Một quân xa mở đèn chói mắt vụt qua, dầy nhóc binh sĩ. Hai con bẹt-giê đua nhau sửa âm ỹ. Một cặp trai gái ôm cứng lấy nhau như sợ té ngã từ từ đi sát hàng rào dâm bụi. Tôkarin chắt lưỡi, ném miếng Lucky xuống vệ đường, thản nhiên tiến lại công.

Như chủ nhà, hắn luồn tay kéo then, cánh cửa mở ra, hắn bước vào. Rôdin chờ hắn trong xa-lông, vẻ mặt tự lự. Nụ cười vui vẻ trên môi không còn nữa. Nàng đứng ngồi rữa móng tay trên đi-văng. Trong bộ đồ trắng, may chèn, Rôdin đẹp một cách sắc xảo và già dặn.

Tôkarin lảng lảng ngồi xuống ghế. Rôdin lại đứng vụt dậy, giọng run run :

— Trời ơi, tôi đợi đại úy mãi. Tôi sợ đại úy không đến nữa. Đại úy biết tin U Myen bị ám sát bực chưa ?

Tôkarin thở khói thuốc lá thành những vòng tròn đều đặn :

— Xin cô đừng buồn nữa. U Myen chỉ bị thương nhẹ.

— Hiện U Myen ở đâu ?

— Lát nữa, tôi đưa cô tới.

Nét mặt tươi hẳn, nàng giờ cõ tay lên xem giờ. Tôkarin nói :

— Đã tới lúc tôi phải tiết lộ hết sự thật cho cô hiểu. Chắc cô không lạ tinh mạng U Myen hiện bị hãm dọa ghê gớm. Địch đã tìm cách ám hại ông hai lần ở Cửu Long và Tân sơn nhất. Theo chỗ tôi biết nội đêm nay có thể xảy ra vụ mưu sát thứ ba.

— Trời ơi, đêm nay người ta định giết U Myen ư ?

— Phải, đêm nay. Nhưng cô yên tâm. U Myen sẽ chẳng bị hề hấn miễn hồ cả cô lẫn U Myen phải làm đúng chỉ thị của tôi. Ngoài U Myen ra, địch định hại cả cô. Và nhất là cháu bé.

Rô-din bắt giác nhìn vào buồng trong, rồi đưa tay bịt miệng. Nàng nghĩ tới đứa con mũm mĩm đang nằm trong giường, con búp bê Nhật đôi mắt trong vắt và làn da hồng hào ôm ghì vào lòng. Nàng cố kìm hãm xúc cảm để khỏi khóc òa.

Đánh dấu cuộc sống bình bồng của mình, nàng đặt tên con là Hải Hồ. Bị xã hội lương gạt và ruồng rẫy, nàng dành hết tình yêu cho con. Hải Hồ đầy tuổi tôi ở Cao ly, trong thời gian Rôdin múa nhẩy trong các hộp đêm ở Hán thành. Lời nói của Tôkarin bắt nàng nhớ lại buổi lễ đầy âm ảnh to sợ ấy.

Theo phong tục, lễ đầy tuổi tôi được tổ chức trọng thể trong các gia đình Cao ly. Hải Hồ được bế tới một cái bàn tròn, khá rộng, trên rải thóc, và những vật lạ lùng như bút, giấy, thỏi mực, giấy bạc và một cuộn chỉ dài. Tùy theo đứa trẻ lựa chọn món gì, người ta có thể tiên đoán tương lai của nó.

Nếu nó đòi cuộn chỉ, nó sẽ sống lâu trăm tuổi. đòi tiền hay thóc, nó sẽ giàu, đòi bút giấy, nó sẽ thành nhà thông thái. Song Hải Hồ không chọn gì hết. Nó nhìn đồ đạc trên bàn hồi lâu rồi khóc ré lên. Mỗi lần được bế lại bàn, nó đều đập chân và khóc.

Là người tin dị đoan, Rôdin lo sợ. Nàng lo sợ Hải Hồ sẽ sống như nàng, sống cuộc đời phiêu bạt, không biết đến ngày mai. Thời gian qua, Rôdin đang quên dần quá khứ. Đột nhiên, U Myen trở lại. Đột nhiên, quang cảnh buổi lễ sinh nhật ở Hán thành hiện lại trong trí nàng. Nàng bấu lấy thành ghế cho khỏi choáng váng. Tôkarin lặng lẽ nhìn nàng :

— Cô mệt ư ?

Nàng gượng cười :

— Thừa đại úy, không.

Tinh thần tự lập của người vũ nữ giang hồ, tình thương con vô bờ bến của người mẹ vùng dầy trong lòng, đột ngột Rôdin ngẩng đầu lên, giọng că quyết :

— Bây giờ, đại úy muốn tôi làm gì ?

Tôkarin đáp chậm rãi :

— Cô giúp tôi bảo vệ cháu bé và U Myen.

Mắt Rôdin trở nên sáng quắc :

— Con tôi là lẽ sống của đời tôi. Một ngàn cái vương trượng, gấu hạt soàn của nữ hoàng Anh (1)

(1) Vương trượng của Nữ hoàng Anh được gắn một hạt kim cương nặng 53 cara, gồm 74 mặt. Đó là hạt kim cương lớn nhất thế giới. Nó được cắt trong khối kim cương 3.106 cara (750 gờ ram), được tìm thấy trong một mỏ kim cương ở Nam Phi năm 1905. Chính phủ Nam-Phi mua năm 1907 để biểu quốc vương Anh Edouard đệ nhất.

cũng không đòi được nó. Tôi sẵn sàng giúp đại úy một tay. Nếu phải chết cho con, tôi cũng sẵn sàng.

Tôkarin rót một ly huyết-ky, bưng tận miệng Rôdin, rồi nói, giọng an ủi :

— Sự việc chưa đến nỗi bi quan đâu, cô đừng ngại. Tôi đã có kế hoạch loại trừ bọn gian. U Myen đang ngụ trong một biệt thự lớn, ba tầng, ở góc đường Đinh tiên Hoàng — Phan đình Phùng, số chẵn. Đó là biệt thự ba tầng độc nhất trong khu vực này nên cô có thể tìm ra dễ dàng.

— Đại úy muốn tôi tới đây ?

— Vâng.

— Sợ người gác không cho vào.

— Cô xưng tên là vị hôn thê của U Myen, tất họ không dám ngăn cản. Tòa nhà này của bộ Ngoại giao dành riêng cho các nhân vật ngoại quốc đến thăm cư ngụ. Vào trong, cô hãy trò chuyện 15 phút với U Myen, rồi lựa lời mời về nhà thăm cháu bé.

— U Myen rất yêu tôi nên thế nào cũng đi. Tuy nhiên...

— Cô sợ bọn gác phản đối phải không ? Tôi cũng đoán trước như vậy. Song cũng tùy tài cô. Tôi tin cô có đủ tài thuyết phục U Myen.

— Nếu U Myen bị thương không đi được ?

— Tôi biết đích xác U Myen chỉ bị thương nhẹ ở mắt, và sau khi được làm thuốc đã khoẻ mạnh như thường. Điều tối tệ là U Myen phải tới thăm cháu bé. Cô cứ nói là cháu bé đang đau nặng.

— Trong khi ấy, đại úy làm gì

— Tôi chờ cô ở nhà. Gặp U Myen, tôi sẽ phanh phui âm mưu của bọn sát nhân. Tôi đã nắm giữ được đủ tài liệu cần thiết. Chỉ cần U Myen cho biết,

ý kiến là tôi sẽ hành động.

— Đại úy đích thân tôi gặp U Myen có phải giấu đi và nhanh chóng hơn không ?

Tôkarin cười thương hại :

— Cô biết một mà không biết hai. Lẽ ra tôi giữ kín, nhưng cô là chỗ thân tín tôi mới nói ra. Sở dĩ tôi chưa xuất đầu lộ diện vì địch nghi ngờ Trung ương Tinh báo Mỹ nhúng tay vào nội vụ. Bọn tay sai của địch chẳng lạ gì tôi. Thấy mặt tôi, chúng sẽ biết là âm mưu bị bại lộ. Và một khi không hại được U Myen, chúng sẽ dùng cô và cháu bé làm vật hy sinh. Chi bằng tôi núp bên trong, chờ địch lộ ra là thộp cổ.

Lời giải thích của Tôkarin có một sức hấp dẫn khác thường. Rôdin nín thính, ra vẻ thân phục. Tôkarin nhìn đồng hồ rồi nói :

— Nào, mời cô đi.

Rôdin tắt tả ra xe. Trần Hình đầu chiếc tắc xi già sát hàng rào từ nãy. Mải suy nghĩ, Rôdin không nhìn thấy hẳn. Tôkarin thò đầu vào xe cười khoai trá. Trần Hình cất tiếng :

— Chào đại úy Côlin.

Nghe giọng nói quen thuộc, Rôdin giật mình thẳng lại. Nàng reo lên :

— Kia anh.

Trần Hình đưa một tay lên chào. Tôkarin nghiêm mặt dặn Rôdin :

— Tôi đã tính toán cẩn thận. Từ nhà cô tới góc Đinh tiên Hoàng tôi muốn cô đi trong 5 phút. Muốn thế, cô phải phóng nhanh. Lúc về cũng vậy. Từ nhà U Myen ra, cô hãy lái xe dọc đường Phan đình Phùng. Hết Phan đình Phùng nối dài, cô rẽ

sang tay mặt, rồi lộn lên Phan thanh Giản, và trở về nhà bằng đường Pasteur và Công Lý.

— Tại sao phải theo một lộ trình phiền phức như thế, thưa đại úy ?

— Để chúng tôi có thể bảo vệ cô dễ dàng. Á, tôi còn nhắc cô một điều quan trọng nữa. Dọc đường, đi cũng như về, cô không được dừng xe ở đâu. Dẫu là dừng trong một phút. Cô biết vì sao không ? Vì địch có thể núp bắn cô.

Rôdin rùn : mình, gọng lo sợ :

— Liệu chúng tôi mệnh hệ gì không, đại úy ?

Tôkarin cười xòa :

— Tôi xin bảo đảm với cô trăm phần trăm.

Chiếc xe 4 ngựa của Rôdin biến vào đêm tối.

Tôkarin quay sang Trần Hình :

— Đúng hèn lắm. Tôi thành thật ngợi khen anh. Bây giờ, anh lái theo xe Rôdin. Bồn phận của anh là hộ vệ nàng đến tòa biệt thự đầu đường Phan đình Phùng. Tuy nhiên, anh đậu xe, chờ nàng ở ngoài, cách biệt thự một trăm thước. Khi nàng trở ra, anh lại chạy theo như cũ.

Trần Hình ghéch mũi lên, giọng thắc mắc :

— Nàng vào biệt thự ấy làm gì ?

Tôkarin gắt :

— Lần này là lần chót tôi cảnh cáo anh. Nhân viên C.I.A. không được quyền chất vấn cấp trên. Anh phóng nhanh cho kịp. Đêm nay, tôi sẽ thưởng anh 50.000.

50.000 ! Lời nói của Tôkarin như tấm băng keo bịt kín miệng Trần Hình. Hắn gật đầu ra về tuân lệnh rồi gài số 2 rượt theo chiếc xe 4 ngựa như tên bắn.

Tôkarin khoan thai trở vào nhà. Người vú già từ bếp đi lên, bưng khay cà phê khói bốc nghi ngút. Tôkarin lẳng lẳng nhìn thiếu phụ đặt cái khay bằng nhôm xuống bàn. Thiếu phụ trạc 50, vẻ mặt hiền lành và chất phác. Tôkarin đột ngột hỏi :

— Vú sữa soạn xong chưa ?

Người bố già ngơ ngác :

— Thưa, sữa soạn gì ạ ?

Số vốn tiếng Việt của Tôkarin còn nghèo nàn nên hắn không thể giải thích dài giòng. Hắn gơ hai tay lên trời, như đề phân vua :

— Khổ quá, sữa soạn mang em đi bệnh viện.

U già khựng người :

— Thưa, em bé có đau ốm gì đâu.

— Nó mới lên cơn xong.

— Thưa, tôi dọn giường cho em ngủ xong mới xuống bếp pha cà phê. Cách đây 5 phút, nó vẫn ngủ say, và không có triệu chứng đau ốm.

Tôkarin gắt :

— Vú hay cãi lắm. Nếu vú từ chối, để tôi đưa cháu bé đi một mình.

Người u già đáp, giọng cương quyết :

— Thưa, cô chưa dặn nên tôi không dám, xin ông tha lỗi.

Tôkarin à một tiếng, rồi gằn giọng :

— Lát nữa, có Rôdin về, vú sẽ biết.

Người u già thần nhiên !

— Thưa, không phải như vậy. Cô đã ra lệnh rõ rệt là không cho ai mang cháu bé đi trong khi cô vắng nhà. Không giấu gì ông, bọn gian có thể bắt cóc cháu bé để đòi tiền chuộc.

Tôkarin thở dài sườn sượt. Hắn biết không còn